

[Christmas Møller.]

er dette jo ikke rigtigt. Det, Ministeren sagde, var just en Bekræftelse af, hvad der er blevet hævdet, at Socialreformen var et Led i Forliget, og det, jeg gerne vil understrege, er, at det var et Led i Forliget paa den Maade, at Venstre var nødt til at gennemføre Socialreformen, fordi Regeringen f. Eks. gennem Amtsskatterne og i øvrigt ogsaa paa anden Maade havde en saadan Klemme paa Venstre, at hvis de ikke gennemførte de Foranstaltninger, Regeringen ønskede, fik Venstre ikke sine Ønsker opfyldt. Ministeren kan bare studere Rigsdagsaarbogen for 1932—33 og se, hvornaar de forskellige Lovforslag er gjort endeligt færdige her i Tinget og i det andet høje Ting, saa vil han blive overbevist om — af „Samtidigheden“ nemlig —, at det er rigtigt, hvad jeg siger: at Socialreformen var et Led i Forliget. Venstre havde ved dette Forlig solgt sig med Hud og Haar til Regeringen, og derfor var det fuldkommen klart, at det var udelukket for et Parti som vort, der ikke havde noget som helst med dette Forlig at gøre, at gaa videre i Forhandlinger, hvor det ene Parti i Virkeligheden var saa bundet, som det var, hvilket Resultatet ogsaa viser, naar man hører alle de Udtalelser, der kommer fra Venstres Side om Socialreformen.

Gerda Mundt: Der vil ikke være Grund til at forlænge denne Diskussion ret meget; jeg vil kun sige, at det fremgaar tydeligt nok og ogsaa af Ministerens egne Ord forleden Dag i Landstinget, at der fra vor Side har været Villighed til saglig Diskussion og Samarbejde om Socialreformen. Ministeren har i Fredags citeret mine ærede Kolleger det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, og de Udtalelser, de har fremsat, staar vi fuldstændig ved endnu. Men det underlige er jo saa, at der overhovedet kan være Tvivl om, hvem der afbrød Samarbejdet, om det er sket fra vor Side eller fra den højtærede Socialministers Partis Side, fra Regeringens Side. Naar den højtærede Minister klart sagde ovre i Landstinget forleden Dag, at Forslaget blev ikke forceret gennem Rigsdagen, og at man sad lige midt i det rolige Arbejde sammen med de Konservative, dengang det blev afbrudt af et Socialreformen ivedkommende Forhold, nemlig Kriseforliget, saa viser det jo tydeligt, at man var langt fra en Afslutning. Vi havde den bedste Vilje til at arbejde, indtil vi kom til Ende med Sagen, men saa skete der altsaa det, at der fremkom andre Muligheder for

Socialministeren til hurtigt — vi fra vor Side mener alt for hurtigt — at faa gennemført Socialreformen og faa den ført ud i Livet med en Frist, som vi ogsaa mener var alt for kort til, at det var muligt at faa forberedt Forholdene tilstrækkeligt. Men det er jo ikke de Forhold, vi skal drøfte her. Jeg har bare villet svare paa, hvad Ministeren har sagt, og sige, at vi mener, at den saglige Indstilling fra vor Side har været og fremdeles er til Stede.

Socialministeren (Steincke): Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sige, at jeg ikke har noget Kendskab til, at Kanslergade er ved at blive forladt af Guder og Mennesker ud over det rent faktiske, at Statsministeren er fraflyttet Boligen. Men det har formentlig andre Aarsager end Kriseforligets Vedtagelse.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at jeg slog 3 Kors for mig og sagde, at jeg ikke var med. Nej, jeg oplyste ganske roligt og sagligt, hvad der er rigtigt, at jeg ikke var med ude i Kanslergade, og at det ikke er rigtigt, naar man ogsaa fra Venstres Side siger — det var det, jeg polemiserede imod —, at Socialreformen var Betalingen for Kronenedskæringen. Thi hvis jeg havde forholdt mig passiv og havde nøjedes med de Tilsagn om Kriseforanstaltninger, der var vedtaget ved Kanslergadeforliget, saa havde Kronenedskæringen været et Faktum alligevel som et Led i Forliget. Selvfølgelig benægter jeg ikke, at Socialreformen var med som et Led i Forliget, saaledes som det endelig blev formuleret efter Tilkaldelse af enkelte Fagministre saasom Landbrugsministeren og mig, men det har jeg jo givet Grundene til, hvorfor jeg maatte anse det for særdeles ønskeligt, at Socialreformen blev behandlet ved denne Lejlighed, fremfor at man fortsatte med disse dyre omfattende tilfældige Kriselove.

Og maa jeg dér sige til det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt, som til sidst bebrejdede mig, forstod jeg, at Fristen var alt for kort ved Socialreformens Træden i Kraft, at det stod virkelig ogsaa i Forbindelse med Kriselovgivning. Det siger jo sig selv, at saa omfattende et Lovværk som Socialreformen vilde enhver Minister helst have en ret lang Frist til at sætte i Kraft, ogsaa af Hensyn til det rent arbejdsmæssige — det er næsten umuligt paa 1/2 Aar baade ude og herinde i Centraladministrationen at faa gennearbejdet et saa stort Materiale. Naar jeg ikke desto mindre holdt paa, at dette Lovværk burde træde i Kraft den 1. Oktober 1933, var det ud fra akkurat